

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 18:18*
צאת השבת: 19:21
רבינו תם: 19:58
שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

הזכרות נשים צדיקות

פרשת כי תבוא תשפ"ב | יש לשמור על קדושת הגיליון!

גיליון 126

פנינה לנשמה

רשות הדיבור לע' מאזור ירושלים:
ביתי המתוקה כבר עברה את גיל הזחילה המקובל, אך עדיין לא זחלה, אף לא על הגחון.
הדבר הדאיג אותי, כיוון שידעתי שלפי שלבי ההתפתחות המוכרים, היא הייתה אמורה להתקדם עתה הרבה יותר. נזכרתי גם באחד מאחיי, שהיה לו עיכוב התפתחותי, וחשותי גברו.
פניתי אל רופאת הילדים ושאלתי אם יש צורך בפיזיותרפיה ומה אפשר לעשות. אך הרופאה לא מיהרה להפנות אותי והמליצה לחכות עוד מעט.
סיפרתי על כך לחברתי וביקשתי ממנה עצה ותושיה: מה אוכל לעשות כדי לפתור אתה בעיה?
חברתי, אשר מקשיבה בקביעות לקו הצניעות, הציעה לי להאזין לקו, וגם לקבל על עצמי קבלה מעשית בנושא זה.
צניעות מביאה השראת השכינה, כך הסבירה לי, ולכן אפשר לפתור הרבה בעיות בזכותה. הרי כשהקב"ה נמצא בתוכנו, זוכים כבר ממילא לכל הברכה והשפע!
קשה לי מעט להתמיד ולהקשיב לקו מדי יום, אך רציתי מאוד לזכות לישועה, ולכן לפחות למשך כמה ימים קיבלתי על עצמי להקשיב לקו, ללמוד את ההלכות ולהאזין לסיפורים המחזקים.
אך "אין המדרש עיקר אלא המעשה", יש צורך בקבלה מעשית. קיבלתי אפוא לזכותה של ביתי, לזרוק את כל הגרביים שאינן מכסות את הברך כראוי, אולי תעמוד לה זכות זו בעניין הברכיים.
והנה, הלא יאומן (או היאומן מאוד...) קרה: ביתי החלה לזחול לאחר כמה ימים! (סיפור קטן מעשה גדול)

סיפור לשבת

פינת ההלכה

הגרביים

צריך להקפיד שהגרביים יהיו אטומות באופן שהרגל לא תיראה דרכם. חשוב לציין שאין לסמוך כלל על עובי הדנייר מכיוון שהיצרנים טווים את הגרביים מחוטים דקים, כמו כן לפעמים מרוב שימוש הגרביים נמתחות ונעשות דקות יותר, גם מבנה הרגל יכול לגרום לגרב להיות נמתחת, ולכן צריך לשים לב לכך ולהקפיד שהגרביים יאטמו את הרגל גם במתיחה וכן לבודקן שלא נעשו דקות יותר ע"י שימוש מרובה, כביסות וכדומה.

שאלה: שמעתי פעם שמותר ללבוש גרביים בעובי 40 דנייר האם זה נכון?

תשובה: שמועה זו היתה נכונה בעבר, אך כיום ייצור הגרביים השתנה ואין לסמוך על זה כלל, והמינימום הנדרש הוא לכל הפחות בעובי 70 או 100 דנייר, בנוסף למה שהתבאר בהלכה הקודמת.

אין ללבוש גרביים בצבע הגוף מפני שלא ניכר שהיא מלובשת בהם.

כל הצלחה שיש בבית ברוחניות ובגשמיות היא בזכות הצניעות.

כל הידור בצניעות מוסיף הגנה ושמירה מקטרוגים ומצרות. (בשם החזון אי"ש)

סיפור לשבת

טוב לי כאן – בזכותכם!

אבא שמע ואמר לי: מה אתה לומד?
בבא מציעא? איזה דף? בוא נשב
ונלמד ביחד.

ישבנו, ואבא לימד אותי את כל
החומר. הבנתי הכל.

פתאום שאלתי אותו: 'אבא, אתה הרי
היית כל חיך חילוני. אף פעם לא
למדת גמרא. מאיפה אתה יודע הכל?'
אבא חיך ואמר לי: 'לך תאמר לאמא
שמאז שחזרתם בתשובה טוב לי פה.
אינכם יודעים מה עשיתם בשבילי!
ועוד תדע, שכל מה שמלמדים אותך,
מלמדים גם אותי, וכך גם אני יודע
גמרא...'

הילד רץ לתלמוד תורה מאושר, עשה
את המבחן וקבל מאה אחוז! ...
כיום, שנים לאחר אותו מעשה, הוא
זכה להעשות תלמיד חכם גדול והקים
משפחה לתפארת. אמו נשאה בשנית
ומתגוררת בירושלים.

צריך לזכור שהעולם לא נגמר כאן. יש
לו המשך.

הקב"ה מאריך אף לרעים ולטובים.
מיהו השוטה שאינו רואה עד כמה הוא
נוהג עמנו בחסד וברחמים. אנחנו חיים
כאן בניסים גלויים. בדרך הטבע לא
היינו צריכים להתקיים כאן, בין מחסני
נשק פי עשרה מן הכמות הדרושה
להשמדת מדינת ישראל, ועם איום
תמידי מאיראן. בידנו להביא את
הגאולה.

אדם שרק מתבונן, יזכה להגיע
לתוצאות ולהסיק את המסקנות
הנכונות. (אריה שאג)

בעלה נהרג, וכשהתאוששה מעט
החליטה לשוב ארצה עם הילדים.

היא היתה בורה לחלוטין בכל ענייני
התורה והמצוות. חייל ברחוב שביקש
ממנה הכוונה כיצד להגיע לשיבה,
גרם לה ללכת בעקבותיו ולפגוש
בראש הישיבה. היא בקשה לדעת דבר
אחד – האם חזרתה בתשובה תוכל
להועיל לבעלה היקר.

הרב תאר לה עד כמה הוא זקוק לכך,
ולווה אותה בצעדיה הראשונים.
בנחישות ובעקביות התקדמה סימה
צעד אחר צעד. העבירה את הילדים
לבית ספר תורני והחלה בקיום מעשי
של התורה והמצוות.

הילדים שתפו פעולה. המחשבה שהם
עוזרים לאבא בכל המעשים הללו
דחפה אותם הלאה.

באחד הימים חזר הבן מדוכדך. יש לו
מחר מבחן בגמרא, והוא אינו יודע את
החומר.

"זה רק מבחן ראשון שלך, ורק עכשיו
התחלת ללמוד גמרא" – נסתה אמו
להרגיע אותו – "גם שלושים אחוז זה
בסדר במבחן כזה".

אבל הילד לא נרגע. הוא רוצה לעשות
נחת רוח לאבא, והוא לא יודע כלום.
אמו נסתה להפיס את דעתו כמיטב
יכלתה, ולבסוף הצליחה להשכיב
אותו לישון.

בבוקר קם הילד זורח מאושר. "אמא,
לא תאמיני למה שאספר לך. ראיתי את
אבא בחלום. הוא נסע ברכב חדש,
ועשינו ביחד קניות בסופר. בדרך חזר
אמרת לי: אבא, אתה יודע שחזרנו
בתשובה? – ודאי אני יודע. אתה יודע
שעברתי בית ספר? – כן ודאי. אתה
יודע שיש לי בעיה, יש לי מחר מבחן
בגמרא ואני לא יודע כלום. אני רוצה
ציון טוב.

באחד הסמינרים של ערכים קמה
אישה בשם סימה ובקשה לספר את
סיפורה האישי: בעלה איש שב"כ, והם
היו בשליחות בחו"ל. במוצאי אחת
השבתות הם חזרו ברכבם הביתה. מזג
האוויר היה סוער. ופתאום באחד
הסיבובים החליק רכבם לתהום בעומק
מאתים מטרים בצידו הכביש. בנס
נתקעה המכונית בעץ והתרסקותה
נמנעה.

האישה התעוררה מעלפון, והדבר
הראשון שבו הבחינה היה זרם של דם
שפורץ ממנה. היא הרגישה חולשה
עצומה. מבעד לערפל שאפף אותה
היא שמעה את בנה קורא לה
בהיסטריה: "אמא, אל תרדמי! זה
מסוכן! המכונית עומדת עקום!".

בכוחות על אנושיים היא התגברה על
עצמה, פתחה את דלת המכונית ויצאה
החוצה, כשהיא מתעלמת משביל הדם
שאחריה. היא הצליחה להוציא את
שני הילדים מהמושב האחורי, ונזכרה
בתינוקת בספסל האחורי. כל החלק
האחורי היה מעוך. בכל אופן התאמצה
להגיע לשם, היא נסתה לפתוח את
הדלת האחורית ולא הצליחה. הדלת
היתה מעוכה לגמרי, ופתאום בלי
להבין איך, היא מוצאת את הילדה
בידיה, כאילו מלאכים ירדו והניחו
אותה שם...

היא העמידה את הילדים במקום בטוח
ואמרה להם: "אני הולכת לראות מה
קורה עם אבא. אם המכונית פתאום
נופלת תטפסו למעלה ותבקשו עזרה".
בעלה שכב על ההגה בלי תזוזה.

כשהגיעו המחלצים כבר לא היתה
האישה בהכרה. במשך שבעה חודשים
היא שכבה כצמח, שבעה ניתוחים
נעשו לה, ובניסי ניסים היא התעוררה
פתאום וחזרה לחיים. נודע לה כי

כל המאורעות הפוקדים אותנו, בכל תחומי החיים, הם איתותים משמים. שומה עלינו להתבונן

ולקחת מכל דבר מוסר! לחשוב מה הקב"ה רוצה מאיתנו.

אי אפשר לראות, לשמוע, ולעבור לסדר היום... דרושה התבוננות!

קוה אל ה'

להפציר מכל הלב

מבקשים אנו מהקב"ה דברים רבים, כל משאלה שיש לנו אנו מתפללים עליה לה' אך לא תמיד זוכים אנו לכך שתפילתנו נענית, מהי הסיבה לכך?

מסביר הסבא מנובהרדוק, כי למעשה איננו יודעים לבקש, אילו היינו מבקשים כפי שצריך, היה ה' עונה לנו. משל למה הדבר דומה לעני שניגש לעשיר קמצן אטום ומתחנן אליו שיתן לו קצת כסף, העשיר מקשיח את ליבו ומסרב כדרכו, אלא שהעני כ"כ מבקש ומפציר עד שבקשותיו חודרות לליבו של העשיר ולו בשביל להפטר ממנו – נותן הוא לו כל מה שהוא מבקש. אילו היינו אומרים לפני ה': "רבונו של עולם, אנחנו תלויים רק בך, לא נעזוב אותך עד שנקבל... אנחנו רוצים ילדים צדיקים, אנחנו רוצים שתראה לנו את הדרך לעבודת ה', אנחנו רוצים לזכות לגילוי שכינה, אנחנו רוצים להתקדש... אנחנו מתעקשים ו'מנדנדים' לך כי רק אתה יכול... רק אתה יכול...", היינו ודאי נענים. להבדיל, אפילו אותו עשיר רע ואכזר נשבר לבסוף מול הפצרות העני, על אחת כמה וכמה שה' יתברך שכולו מלא רחמים ואין-סוף של טוב, והוא מצפה לשמוע את קול תפילתנו ולהעניק לנו מטובו הגדול – אם רק נבקש ממנו כראוי, ודאי שיענה לנו. ואם איננו זוכים לכך – זה הסימן שהתפילה שלנו נאמרת בחצי פה, ולא כפי שצריך מכל הלב.

אין סוף לתפילה ולהפצרה, גם כאשר נראה שהתפילה אינה נענית, אנו צריכים להמשיך ולבקש לשפוך שיחה ולא להתיאש, התעקשות כזו לפני ה' יש בה כח להשפיע טוב על כלל עם ישראל. (נתיבי אור- התעוררות ותשובה)

שביבי אור

שמחה של מצוה

חסיד הגיע אל רבי דוד משה מטשורטקוב זצ"ל כשהוא דואג וחרד. בעוד זמן מה עתיד הוא לעמוד למשפט הנוגע לדיני נפשות, ובשרו נעשה חידודין חידודין. היה זה במוצאי יו"ט. החסידים רקדו בחוץ בהתלהבות עצומה, והחסיד נשאר בחדרו של הרבי כדי לעורר רחמים על עצמו. שאלו הרבי: "מדוע אינך יוצא לרקוד עם החסידים?"

הוא לא ציפה לתשובה מצדו של החסיד, וכבר הוסיף וסיפר: "מעשה היה בבית מדרשו של הבעש"ט הקדוש זצ"ל: במוצאי יו"כ אחד לא נראתה הלבנה. ראה הבעש"ט ברוח קדשו כי אם תחסר מצוה זו לישראל במוצאי יו"כ, לא יהיה זה לטובתם, ולכן התמלא צער גדול. הוא נסה לכוון יחודים וכוונות כדי שתתגלה הלבנה, אך השמים רק הוסיפו והתכסו בעבים, עד שלא היה סכוי שתתגלה הלבנה בעדם.

החסידים לא ידעו עד כמה חמורים הדברים, ועד כמה חשוב שתתקדש הלבנה על ידיהם במוצאי יו"כ, ולכן בצאתם מן הקודש פצחו בשירה ובריקוד. בתחילה רקדו בבית החיצון, ומשגברה ההתלהבות, נדחפו ונכנסו לתוך חדרו של הבעש"ט ורקדו לפניו טפח מעל הקרקע.

כאשר גברה השמחה וההתלהבות, הרהיבו עוז ובקשו מרבם הקדוש שירקוד אף הוא עמם. הבעש"ט נענה לבקשתם, נכנס בתווך והחל מרקד ומפזז בשמחה של מצוה וטהרה. השירה הלכה והתגברה, ההתלהבות הלכה והתעצמה, ולפתע נשמע קול: בואו! יצאו! הלבנה נראה בשמים!

עד מהרה יצאו כולם, חזו בלבנה וברכיה ביקוד אש.

או-אז אמר הבעש"ט: 'מה שרציתי אני לפעול במוחין דגדלות ולא פעלתי, פעלו החסידים בשמחתם'". הרבי מטשורטקוב סיים את סיפורו ופנה אל החסיד: "מעשה זה למדנו כי יש לשמוח תמיד בשמחה של מצוה גם בעת צרה. אדרבה, בעתות כאלו אפשר לפעול ישועות ע"י אותה שמחה".

שמחה – פגולה לישועה

עמד חסיד ופרט לפני רבי שמחה בונם אלתר, בעל ה'לב שמחה' מגור זצ"ל, את סאת קשייו ויסוריו. "אם תהיה בשמחה - תושע", פסק הרבי.

"אם אושע – אהיה בשמחה", טען החסיד.

"ומה אעשה?" פרס הרבי כפיו. "בשמים אוהבים יהודים שמחים..."

(תספר)

"עין חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר"

לתרומות להפצת העלון, הקדשות
הנצחות 052-7697432 או
במייל tzniutw@gmail.com

ברכה מיוחדת לתורמים היקרים שיזכו לרוב נחת, שמחה,
הצלחה, בריאות איתנה, פרנסה טובה, שלום אהבה אחווה
ורעות שפע ברכה להם ולבני משפחותיהם.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל רשל בת א'יה ז"ל

אור הצדיק

כ' אלול - הילולת הצדיק רבי אליהו לופיאן זצוק"ל זיע"א

אתורתו

באחד מפסוקי פרשת האזינו, מצא רבינו עצה לזכיה ביום הדין. הכתוב אומר "א-ל אמונה ואין עוול... כי כל דרכיו משפט".

יש להבין, איזה תואר ושבח הוא להקב"ה שאינו עושה עוולה? משל למה הדבר דומה – אם יבוא אחד ויציע שידוך לחברו, וכשיתבקש לציין את מעלותיו של המדובר, יענה שהוא לא עושה עוולות, אינו גונב ולא מכה שום איש. היתכן שייחשבו כל אלו למעלות? מובן אפוא שאי אפשר לפרש פסוק זה כפשוטו. ואם-כן, מהו השבח של הקב"ה שאינו עושה עוולה?

אכן לכשנעיין היטב נראה לפרש כך:

הנה, בית דין של מטה שפוסקים את הדין, יתכן מאוד שע"י פסק הדין שלהם גורמים עוולה. וכל כל למה? כי אחד שנתחייב מיתה בבית דין כדת וכדין בעדים ובהתראה וממיתים אותו, אמנם לגביו לא נעשה שום עוולה, כי ראוי הוא לגזר דינו, אבל הרי השאיר אשה אלמנה וילדים

יתומים חפים מפשע שעתה אין להם תומך ומפרנס. אבל לבית הדין אין שום ברירה אחרת. מחוייב הוא למצות את הדין עם החייב למרות שבכך נגרמת עוולה לבני משפחתו.

כל זה – בדיני אדם. אבל בדין שמים אינו כן! אם אדם חטא ונתחייב בדין שמים עונש מיתה ח"ו, או יסורים או גלות וכדומה, אזי לפני גזר-הדין בוחן הקב"ה את סביבתו של אדם זה, את משפחתו, חבריו וידידיו. ואם אמנם כשיבוא החייב על ענשו, הצער שייגרם לכל אלה אינו מגיע להם – הרי הוא ניצול בזכותם! ולמשל, אם הוא אדם עשיר ומפרנס עניים ואם ייענש יאבדו העניים פרנסתם – הרי הוא ניצול על ידם.

וזהו הפירוש: "א-ל אמונה ואין עוול". הקב"ה אינו עוול לאחרים שאינם ראויים לעונש, בהענישו את הראוי לעונש. והוא גם מה שמצינו בגמ' ר"ה על דברי המשנה בר"ה: "כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון". אמר רבי בר-בר חנה אמר רבי יוחנן: וכולן נסקרין בסקירה אחת", והיינו מה שאמרנו: אמנם כל אחד ואחד עובר לפניו ביחידות – כבני מרון – לדון אותו על מעשיו עצמו, אם לזכות או ח"ו להיפוך, אבל מכל מקום יחד אתו נסקרים גם כל העולם בסקירה אחת. כלומר: בשמים מסתכלים במי מאנשי העולם יפגע עונשו של זה, ואם השני אינו ראוי להצטרף בצערו לעונשו של זה, פוטרים בגללו גם את החייב!

מעתה, מסיק רבינו, מה טוב הוא לאדם שיש לו ידידים רבים, כי אם יצא עליו גזר דין לא טוב ח"ו, והוא יש לו ידידים אשר יצטרעו בצערו אם ייענש, והם אינם ראויים לצער הזה, הרי יינצל בזכותם!

לכן העצה היעוצה לנו בכל זמן וכל שכן בערב ראש השנה, שנתקשר כולנו בעבותות אהבה- כל אחד לחבירו – לכל הפחות שיהא שותף אחד להשני – להרגיש שמחה בשמחת חבירו, וכן להיפך ח"ו שיצטרע באמת בצער חבירו – וכמה תגדל בזה זכות כל אחד לעצמו ליום הדין, שעל ידו יצא חברו זכאי בדינו. (ר' אליהו)

מחזי הצדיק

ורחמיו על כל מעשיו

מספר הרב דוד יוסף שלוסברג, ערב אחד כשהייתי בישיבה, התלוויתי אל הרבנית חנה, אם הישיבה, שעשתה דרכה אל מחסן הישיבה. עמה נטלה למחסן כלים שונים שהיו בביתה ואולי גם כאלה ש"הסתובבו" בפנימיה ובשטח הישיבה. ירדתי עמה, וכשפתחנו את הדלת של המחסן, חלפו על פנינו כמה עכברים. הרבנית נבהלה מאוד וחששה שהעכברים יכלו את מצרכי היסוד הנמצאים בשקים, כמו קמח ועוד.

אמרתי לה: עצה טובה יש לי. אם תאכסני כאן חתולה – לא יהיו לנו יותר עכברים. אבל מהיכן נביא את החתולה, שאלה. הפתרון לא איחר מלבוא. אחד הבחורים זריז ביותר, גייס ברוב תושייתו את ה"שומר" המבוקש למחסן הישיבה. התוכנית היתה שהחתולה תשמור ביום, ווקצה לה איזו פינה במחסן לשינת לילה. יום אחד כשטייל רבינו, וראה את החתולה מסתובבת, שאלני של מי היא?

הסברתי לו, שהיא גוייסה לצורך מטרה חשובה – להגן על המחסן והאוכל שבו מפני העכברים.

ומי נותן לה לאכול? – שאל. "יש לה אוכל, את העכברים". רבינו הישיר מבט אלי ותמה: אינני מבין, הרי אמרת שהיא הובאה לכאן כ"שומר" כדי שלא ימצאו כאן עכברים. עליך אפוא לקחת בחשבון שלא יהיו כאן עכברים...

קום ואראה לך מה צריך לעשות. רבינו יצא עם ספל חלב. שטפו ומילאו חלב, תוך כדי שהוא מפטיר לעברי: צריך לתת לה לאכול! והוסיף: כאשר אחד הברואים משרת אותך ומועיל לך, עליך לתת לו אוכל עוד לפניך! והוא נתן לי שיעור שלם בחובת האדם כלפי ברואי עולם. (ר' אליהו)

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשמ"מ
ת.נ.צ.ב.ה